
Nemes Nagy Ágnes hagyatékából, 1979–1991

ÉN LÁTTAM EZT

Én láttam ezt. (Még sose láttam.)
Én jártam itt. (Még sose jártam.)
Egy másik életben talán
erre a földre rátaláltam.

Egy másik életben talán
(vagy valamely másik halálban),
amikor öntudatlanul
s ellátározva erre jártam.

Vagy el se mentem én soha,
itt voltam mindig, földbe-ástan.
S most itt állok, még szédelegve
e vértelen feltámadásban.

[MOST 64 ÉVES VAGYOK. NYÁR VAN]

Most 64 éves vagyok. Nyár van.
Nem mondhatnám: ez, amire vártam.
Mégis némi olvadás,
enyhülés, ocsudás
van ebben a 64-es nyárban.

[OLY FURCSA EZ A DÉLUTÁN]

Oly furcsa ez a délután,
tán sosem ültem ily sután,
gyötrődve, nem is tudom miért.
Gyerek voltam, kit nem kísért
a gond. A vidám kisgyerek
szemébe nézni nem merek.
Jobb lettem-é? Azt nem tudom.
De másutt járok, más nyomon,
már más vagyok. Tán nem is én.
Tanúja ez a költemény.

FÉLHOLD

Csillagszilánk a rézsút üvegen.
A szélbe könyöklünk anyám meg én.
Plé-párkány. Mennyei párkányokon
egy ezüstre smirglizett pléedény.

APOLLINAIRE-UTÁNZAT

Hogy vártalak hogy vártalak
a Gyere-vissza-híd alatt
de nem jöttél az este múlt
Feliciánnál lámpa gyúlt

Felicián se mondta meg
hogymost már hol keresselek
mert többé nem találtalak
a Gyere-vissza-híd alatt

A KERTBEN

*Áprily Lajosnak,
Jékely Zoltánnak*

A kertre kell, a kertre mindig,
emlékezni. Vagy inkább
a mintha-most-is, mintha-volna mellől
eltörölni a minthát.

Tulajdonképpen azt lehetné az ember,
hogy a mult lecseng. De nem,
eltűnik, aztán visszatér,
a földet megkerülve visszatér,
akár az évszakok, melyek
hol maggá tömörülnek, hol kinőnek,
pontatlan útjain a téridőnek
statisztikai átlagban újránőnek,
pontatlan törvények szerint.

Ott járnak ők, az épp megint kinőtt
kertben, szórt fényben, fasorokban,
szelíd faóriások alján
s a lentibb szintek sorfala között,
a cirmos-arcú árvácskák között,
tigris-pofácskák voltaképp, de még
kicsik, még serdületlenek.
Kábeltekercs egy sziklakőre téve;
egy villanszerelés emléke vagy jövője.

Ott járnak ők, ott járnak a visszatérők,
körvonalakban, sétájuk hossza által
többnyire háttal,
de néha visszafordulnak felénk,
arcukkal megvilágosúlva,
mint egy tisztás a rengetegben,
mint áram, ázott kábelekben
kigyúlva, elhomályosúlva,
az idő spiráltekercsei
mentén el-, visszakanyarúlva,
el, vissza, jönnek:
Újra, újra, újra.

KAKUKFŰ

A kakukfűvet ismered?
Oly csepp, szelíd, gyengelila,
hogy észre sem veszi a réten
szinte senki emberfia.

De amikor leszáll az est,
mikor a mező szendereg,
s arra járnak az esti lepkék,
a fémes-szürke szenderek,
nagy potrohukat, fejüket
befonja akkor, mint a fátyol
a kakukfű mézes szaga
s lebukfenceznek illatától.

[MEGÖLELEM AZ ÉVSZAKOT]

Megölelem az évszakot,
a fényes, mézes szép napot,
a szeptemberi nyarat,
mely visszatért egy pillanatra,
hogy búcsúzóul megmutassa,
milyen lehetne, hogyha volna,
s főképp: milyen lehetett volna.

[NAHÁT! HOGY SZÁLL AZ ITT-LÉT NÉHANAP]

Nahát! Hogy száll az itt-lét néhanap,
úgy száll, akár a csónak,
melynek sötét teste körül
még nyári vásznak boltozódnak.

Csak az a néhány szellőkés
zökkenü meg váratlanul,
ahogy oldalt dől, majd kel a vitorla
s a víz színét végigsurolva
minduntalan átnyirkosul.

1988

[BIZONY, BIZONY, EGY TÓ VAN ODAFENN]

Bizony, bizony, egy tó van odafenn
mely tükrözi az idclentet

egész életre szóló szerelem
mely irónia és kegyelem

a hold kanyargós ívei
a zökkenőtlen úzás simasága

mellette rét, mellette fák
egy óriás vidék, egy égi város
Egy ösvény, mely a fák közé behajlik
nem ösvény, melynek nincsen hajlata

zökkenőtlen

ESŐ, HÓ*

Eső, eső, van mit siratnod,
legelső hó, van mit takarnod,
nem mondhatnám,
hogy könnyü volt az év.

* A kéziratban két másik címváltozat is szerepel: DALMÁT KUTYÁK; GÓZOLOGNEK.

A hó felett már szinte semmi.
Itt-ott fekete foltok.
A hó alatt, persze kötörmelék.
Alig lejjebb
korhadva, pincedeszkák, vértanúság,
szétpukkadt villanykörték, szilánkos
valamikori fények.
Temetések.

A hó felett: már szinte semmi.
De nem. Azok a barna-fekete foltok.
Azokról meg ne feledkezz.
Ők hagyták itt,
az ember előttes vagy felettes
pompás, fehér, feketepettyes
dalmát kutyák.

Kicifrázzák a szemfedőt,
mint pelenkát a csecsemők.
Talán mégis pelenka, sőt
pettyes-koszos-pompás védőköpeny.

Talán. Addig-amíg.
Hisz gőzölögnek a vigasz-
koszocskák.
Egy darabig.

1989. télidő

AZ ÜRES ÉG

Az üres ég. Az üres ég.
Én nem tudom, mit is szeretnék.
Talán más nem is kellene,
mint ablakomra egy keresztléc.

ISTENRŐL

Hiánybetegségeink legnagyobbika

Lásd be, Uram, így nem lehet. Így nem lehet teremteni. Ilyen tojáshéj-Földet helyezni az űrbe, ilyen tojáshéjéletet a Földre, és abba – felfoghatatlan büntetésként – tudatot. Ez túl kevés, ez túl sok. Ez mértékévesztés, Uram.

Miért kívánod, hogy két tenyérrel átfogható gyerekjáték-koponyánkba egy univerzumot gyömöszöljünk? Vagy úgy teszel velünk, mint a tölgy makkjával, melybe egy teljes tölgyfát gyömöszöltél?

Nem bánnék soha úgy a kutyámmal, mint Te velem.

Léted nem tudományos, hanem erkölcsi képtelenség. Ilyen világ teremtőjeként létedet feltételtelni: blaszfémia.

Legalább ne tettel volna annyi csalogatót a csapdába. Ne csináltál volna felhőt, hálót, aranyfejet az ősi akácnak. Ne ismernénk a vékony, zöldes, édes-édes ízt: a létét. Irtózatos a Te édes lépvessződ, Uram!

Tudod te, milyen a vércukorszint süllyedése? Tudod te, milyen a leukoplákia halvány kicsi foltja nővében? Tudod te, milyen a félelem? A testi kín? A becstelenség? Tudod-e, hány wattos fényerővel tündöklük a gyilkos?

Úsztál folyóban? Ettél citromalmát? Fogtál-e körzöt, téglát, cédulát? Van körmöd? Élő fára vésni veled, krikszkrakszokat hámló platánra, míg

megy odafönt, megy-megy a délután? Van odaföntöd? Van neked fölötted?

Egy szót se szóltam.